

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 10 mart 2012. god.
Br. ref.: RK231/12

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI87/11

Podnosilac

Ukshin Aliti

**Zahtev za ocenu ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova
Rev. br. 247/2007 od 12. januara 2011. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Kadri Kryeziu, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Ivan Čukalović, sudija
Gjyljeta Mushkolaj, sudija i
Iliriana Islami, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Ukshin Aliti iz Gnjilana (podnosilac zahteva). Njega zastupa advokat Gani Tigani.

Predmetna stvar

2. Podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Gnjilanu za utvrđivanje imovinskog prava nad parcelama br. 1727 i 1728, registrovanim u Katastarskoj opštini Gnjilane (u daljem tekstu: svojina). Podnosilac zahteva tvrdi da je nasledio svojinu od svog pokojnog oca, g. Rize Alitija. Opštinski sud je 10. januara 2007. god. usvojio tužbeni zahtev i podnosiocu zahteva potvrdio vlasništvo nad svojinom. Suprotna strana u ovom predmetu je uložila žalbu Okružnom sudu u Gnjilanu. Okružni sud je 22. juna 2007. god. potvrdio odluku Opštinskog suda i odbio žalbu. Vrhovni sud Kosova je 12. januara 2011. god. poništio odluke Opštinskog i Okružnog suda i odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva.
3. Podnosilac zahteva traži od Ustavnog suda da razmotri Ustavnu punovažnost odluke Vrhovnog suda i uvede privremene mere kako bi se osiguralo da presuda Vrhovnog suda nema pravnog dejstva, ukoliko se ustanovi da krši Ustav.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113. stavu 7. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), čl. 27, 46, 47, 48. i 49. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon o Ustavnom sudu) i pravilu 56. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak u Sudu

5. Podnosilac zahteva je 29. juna 2011. god. podneo zahtev Sudu.
6. Predsednik je 17. avgusta 2011. god. imenovao sudiju Gjyljetu Mushkolaj za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje u sastavu sudija: Almiro Rodrigues (predsedavajući), Enver Hasani i Iliriana Islami.
7. Nakon što je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca, Veće za razmatranje je 19. marta 2012. god., Sudu u punom sastavu iznelo preporuku o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

8. Pokojni otac podnosioca zahteva je navodno kupio svojinu 1964. god. i zaključio usmeni kupoprodajni ugovor. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da je vlasništvo počelo od 1964. od strane njegovog oca, bez ometanja, i kasnije od strane njegovih naslednika, uključujući i podnosioca zahteva do 1996 – 1997.
9. Opštinski sud u Gnjilanu je presudom C. br. 26/2004 od 10. januara 2007. god. usvojio tužbu podnosioca zahteva i potvrdio da su podnosilac zahteva i ostali članovi njegove porodice vlasnici svojine.
10. Okružni sud u Gnjilanu je presudom Ac. br. 165/2007 od 22. juna 2007. god. potvrdio presudu Opštinskog suda i odbio žalbu suprotne strane.
11. Međutim, Vrhovni sud Kosova je presudom rev. br. 247/2007 od 12. januara 2011. god. poništio presude sudova nižih instanci i odbio tužbu podnosioca zahteva u vezi sa svojinom.
12. Prema podnosiocu zahteva presuda Vrhovnog suda od 12. januara 2011. god. je podnosiocu zahteva uručena 13. aprila 2011. god.

13. Vrhovni sud je razmotrio činjenično stanje u predmetu i ustanovio da su niži sudovi pogrešno primenili zakon odlučujući u korist tužbenog zahteva podnosioca zahteva. Vrhovni sud je uzeo u obzir sledeće činjenice:
- a. Na osnovu izveštaja veštaka za geodeziju od 2. avgusta 2000. god. svojina je tokom 1954 – 1955. registrovana na ime KB „Mladost“. Sada je svojina registrovana na ime KM „Agrokultura“;
  - b. KB „Mladost“ i treća strana „A“ (imena su izostavljena) su zaključili ugovor o razmeni nepokretne svojine br. 804 dana 28. jula 1997. god., koji je overen u Opštinskom sudu u Gnjilanu (Vr. br. 1427/97 od 28. jula 1997. god.);
  - c. Treća strana „A“ i treća strana „B“ (imena su izostavljena) su 20. septembra 1997. god. zaključili kupoprodajni ugovor o svojini, koji je overen u Opštinskom sudu u Gnjilanu (vr. br. 1315/2000 od 11. decembra 2000. god.);
  - d. Dakle, podnosilac zahteva je izgubio pravo nad svojinom tokom 1996 – 1997, kada je treća strana stekla pravo svojine nad stvari;
  - e. Treća strana, vlasnik, je regulisala svojinu i na istoj sagradila mnogo kuća od kojih je nekoliko kasnije prodato;
  - f. Usmeni kupoprodajni ugovor, za koji podnosilac zahteva smatra da je osnova imovinskog prava, je nevažeći pošto ne ispunjava formalni uslov predviđen pravosnažnim zakonom o nekretninama. Pravosnažni zakon propisuje da ugovori ovakve prirode budu u pisanoj formi i da potpisi stranaka budu overeni u sudu. Nijedan uslov za važeće ugovore nije ispunjen;
  - g. Vrhovni sud se nije složio sa odlukom nižih sudova da je podnosilac zahteva stekao imovinsko pravo putem održaja;
  - h. Podnosilac zahteva je postao savestan držalac svojine od momenta nasledstva, koje se je navodno desilo 20. februara 1994. god., datum kada je preminuo Riza Aliti. Vrhovni sud je naveo sledeće: *„Tužioci su kao naslednici postali savesni držaoci nepokretne stvari od momenta kada je nasledstvo otvoreno. Iz izvoda matične knjige umrlih se primećuje da je predak tužioca, Riza Aliti, preminuo 20.2.1994, dok je tužilac izgubio svojinu nad osporenom imovinom 1996 – 1997, dakle u konkretnom slučaju nisu ispunjeni pravni uslovi propisani u stavu 4. člana 28. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima kako bi tužilac stekao pravo svojine nad spornom stvari putem održaja“.*
14. Uzimajući u obzir činjenično stanje rezimirano iznad, Vrhovni sud je smatrao da postoji razlog za izmenu presuda nižih sudova.

Navodno kršenje ustavom zagarantovanih prava

15. Podnosilac zahteva tvrdi da presuda Vrhovnog suda krši njegova Ustavom zagarantovana prava na pravično i nepristrasno suđenje i pravo na zaštitu imovine, shodno čl. 31. i 46. Ustava. Podnosilac zahteva tvrdi da je pristup Vrhovnog suda u direktnoj suprotnosti sa članom 80. stavom 6. (Stupanje zakona na snagu) u odnosu na član 102. stav 3. (Osnovna načela sudskog sistema) koji propisuje da: *„Sudovi sude na osnovu Ustava i zakona“.* Podnosilac zahteva argumentuje ovo pošto je period zastarelosti okončan dok je sam Riza Aliti bio živ (početak perioda zastarelosti 1964. i posedovanje od 20 godina se okončava 1984), što se ne osporava. Sa ovog stanovišta,

stav Vrhovnog suda Kosova podnosiocu zahteva izgleda značajno neprihvatljiv i neustavan.

Ocena privremene mere

16. Što se tiče zahteva podnosioca zahteva da Sud uvede privremene mere kako bi se osiguralo da presuda Vrhovnog suda neće steći pravni efekat, ovaj zahtev ne sadrži dovoljno dokaza ili razloga koji bi opravdali uvođenje privremene mere.
17. Posebno, podnosilac zahteva nije ukazao, kao što je propisano članom 27. Zakona, da će snositi nepopravljivu štetu ukoliko se ne uvedu privremene mere. Štaviše, nije ustanovljeno da bi uvođenje ovih privremenih mera bilo u javnom interesu.
18. Stoga, uslovi za uvođenje privremenih mera nisu ispunjeni i zahtev podnosioca zahteva mora biti odbijen.

Ocena prihvatljivosti

19. Kako bi bio u mogućnosti da reši zahtev podnosioca zahteva, Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom.
20. Vezano sa tim Sud se poziva na član 53. Ustava, koji sledi:
„Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava.“
21. Sud se takođe poziva na član 113. stav 7. Ustava, koji sledi:
„Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“.
22. Konačno, Sud se upućuje na Poslovnik o radu, tačnije na:
  - a. pravilo 36. stav 1. tačku c) Poslovnika o radu prema kojem: „Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve samo ako zahtev nije očigledno neosnovan“; i
  - b. pravilo 36. stav 2. tč. b) i d), prema kome: „Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepio svoju tvrdnju“.
23. Ustavni sud naglašava da po Ustavu nije njegova dužnost da deluje kao apelacioni sud, ili četvrtostepeni sud, u odnosu na odluke donete od strane redovnih sudova. Uloga potonjih je da tumače i primene odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava (vidi mutatis mutandis García Ruiz protiv Španije [VK], br. 30544/96, stav 28., Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).
24. Ustavni sud samo može razmotriti da li su dokazi predstavljeni na način, kao i da li je postupak uopšte, gledajući u potpunosti, izvršen na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje (vidi, npr., Izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima u slučaju Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva, zahtev br. 13071/87, usvojen 10. jula 1991. god.).

25. Sama činjenica da su podnosioci zahteva nezadovoljni ishodom slučaja ne može sama po sebi izneti dokazanu tvrdnju povrede člana 31. Ustava (vidi *mutatis mutandis* presuda ESLJP zahtev br. 5503/02, *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. god.).
26. U odnosu na žalbu podnosioca zahteva o navodnom kršenju člana 46. Ustava, zaštita imovine, kao i člana 1. Protokola br. 1 Konvencije, Sud podseća da se ovo odnosi samo na postojeću imovinu lica.
27. Dakle, nada da se davno nestalo imovinsko pravo može povratiti se ne može smatrati „posedovanjem“, a niti uslovna tužba koja je zastarela usled neispunjenja uslova (vidi *Gratzinger i Gratzingerova protiv Češke Republike* (odluka) [VK], br. 39794/98, pasus 69, ESLJP 2002-VII). Međutim, u određenim okolnostima „legitimno očekivanje“ sticanja „aktive“ može takođe uživati zaštitu člana 1. Protokola 1. Dakle, u slučajevima kada je imovinski interes u suštini tužbe, može se smatrati da lice ima „legitimna očekivanja“ ukoliko postoji dovoljna osnova za interes u domaćem pravu, na primer kada postoji uspostavljena sudska praksa domaćih sudova kojom se potvrđuje postojanje istog (vidi *Kopecký protiv Slovačke* [VK], br. 44912/98, pasus 52, ECHR 2004-IX). Međutim, ne može se reći da se legitimno očekivanje pojavljuje u slučajevima kada postoji spor o pravilnom tumačenju i primeni domaćeg prava a podneske podnosioca domaći sudovi kasnije odbiju (vidi *Kopecký*, citiran iznad, pasus 50).
28. Sud podseća da u konkretnom slučaju postoji spor u odnosu na pravilnu primenu i tumačenje primenjivog zakona i da je Vrhovni sud sledstveno odbio podneske podnosioca zahteva.
29. Sud je dakle zadovoljan da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju Ustavnog prava zaštite imovine.

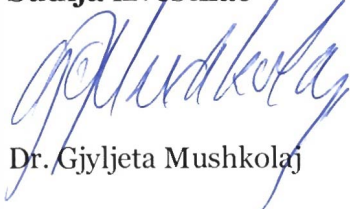
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, shodno članu 113. stavu 7. Ustava, članu 27. Zakona i pravilu 36. Poslovnika o radu, jednoglasno,

ODLUČUJE

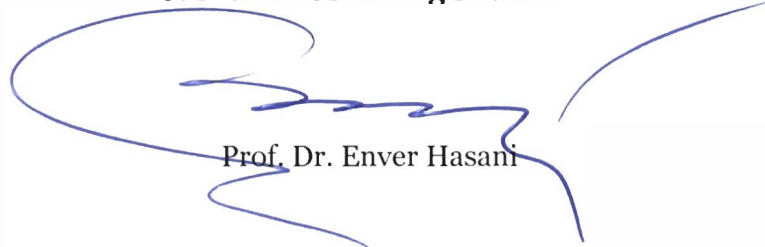
- I. DA ODBIJE zahtev za privremene mere;
- II. DA ODBIJE zahtev kao neprihvatljiv;
- III. Ova odluka će biti dostavljena stranama i objavljena u Službenom listu u saglasnosti sa članom 20. stavom 4. Zakona; i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Dr. Gjyljeta Mushkolaj

Predsednik Ustavnog suda

Prof. Dr. Enver Hasani